

PERIÒDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

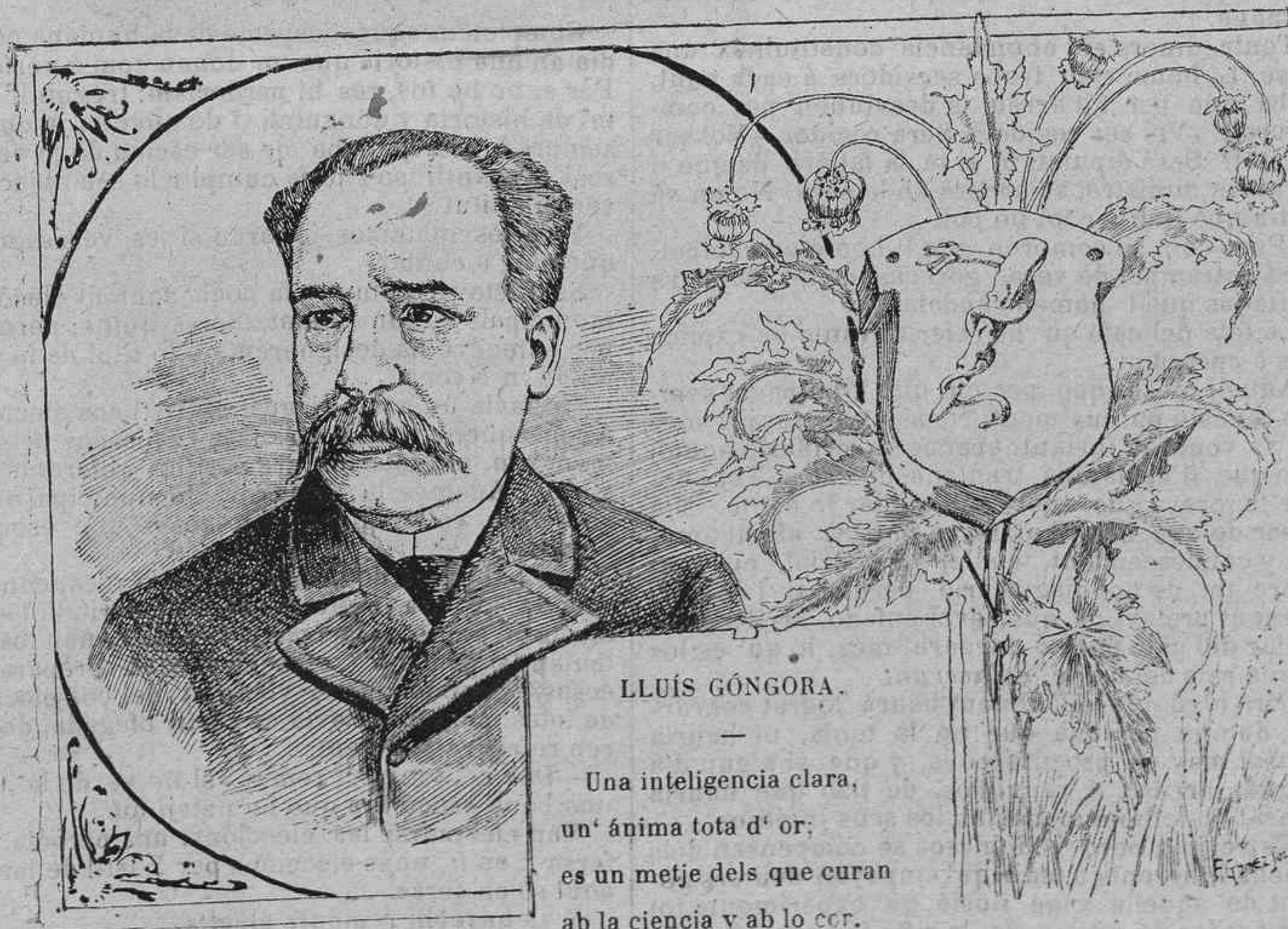
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

LLUÍS GÓNGORA.

—
Una inteligencia clara,
un' ànima tota d' or;
es un metje dels que curan
ab la ciencia y ab lo cor.

UNA FORSA.

Me trobava al café en companyia de un conegut, sangonera de las agenas butxacas, *gorrero* impenitent que solia acudir de taula en taula, per veure si hi queya alguna cosa.

De lo que vaig á contarlos fa ja algun temps.

Estona feya que m' estava cridant al mosso, ab picaments de mans, ab manotadas sobre 'l marmol de la taula y hasta á crits. sense que 'l mosso 's donés per entés, Algunas vegadas, responia:—*¡Voy!* pero 'l fet es que no venia.

Lo *gorrero*, somrient ab malicia, 'm digué:

—¿Vol que vinga desseguida? Donchs déixime 'l cridar á mí.

Y donant ab veu escanyolida 'l crit de—«Mosso!», lo remis dependent del café, deixá apresuradament tot lo que tenia entre mans y vingué de dret vers la nostra taula, talment com si l' haguessen disparat ab escopeta.

—¿Qué se li oferia?... preguntá ab amable accent.

Y 'l *gorrero* respongué:

—Lo senyor dirá.

Després de donarli l' encàrrech, quan lo mosso hagué girat l' espatlla, 'l *gorrero* va explicarme 'l motiu de aquella diligencia del *garçon*, que á mí tant m' extranyava.

—Li déus donar moltes propinas, que 't serveixi tan amatent!—vaig dirli.

—Ca, home—'m va respondre—tot lo contrari. ¿Sabs per qué vè al primer crit? Perque li dech una trentena de cafés y quan lo crido 's figura que vaig á pagarlo.

Aquesta sortida inesperada del empedernit *gorrero*, la veritat, al principi va ferme molta gracia. si bè després, reflexionant, reflexionant, vaig trobar que oferia un nou aspecte de la comedia humana.

Tenir diners en abundancia constituheix una forsa. L' home rich troba servidors á cada punt, troba que per tot arréu 's desviuhen per complaure'l. ¿Vol ser regidor? Será regidor. ¿Vol ser diputat? Será diputat. Y si t'è la fatlera de que 'l nombrin ministre, se sortirá ab la sèva. No en vá 's diu que 'l diner tot ho pot.

¿Pero cóm se comprén que l' home entrampat, pero entrampat de veras, gosi casi de las mateixas ventajjas que l' home acaudalat?

La feta del café qu' he referit avants ho explica fins á cert punt.

Aquell mosso que per mí, que li he pagat sempre 'l gasto puntualment, ronsejava y feya 'l sonso, va venir al instant, apenas va cridarlo aquell tipo que li devia una trentena de cafés. Tot perque 's creya que anava á liquidar lo deute. Y á pesar de que no era aixís, se mostrá ab ell amable y condescendent, rialler y servicial, cuydant sobre tot de no disgustarlo, perque si 'l deutor, prenent pretext de qualsevol enfado, arriba á desertar del café per no tornarhi més, lo qu' es los trenta rals del deute, *volaverunt*.

Dirá algú que dificilment haurá lograt cobrarlos de una persona que no 'ls tenia, ni hauria pensat may en procurarse 'ls, y que si algun día hagués arribat á reunirlos, de fixo que hauria pensat ab tothom menos ab los seus inglesos.

Es veritat; pero 'ls inglesos se compensan dels fatichs inherents á tenir qu' empaytar deutors gosant de aquella vaga ilusió qu' experimenta tot comprador de bitllets de la rifa: á aquest la probabilitat de treure la grossa li fa passar moments

de verdadera delicia, durant los quals se forja tota lley de projectes y fabrica tota mena de castells en l' ayre. De igual modo l' inglés treu partit en la esfera sensacional de tot compte incobrable, que després de tot es ni més ni menos que un bitllet de la rifa. ¿Treurás? ¿Lo cobrarás al fi?

So's aixís s' explica que 'ls tramposos viscan y prosperin.

Los industrials mateixos á qui deuen son los primers que 'ls obran crédito.

Per cobrar unas botinas, lo sabater no t'è cap reparo en ferlose'n unas altras. Quan ja n' hi deuen dos parells, hi ha un nou motiu per fells'hi las terceras; y aixís va creixent ab lo deute la complacencia del sabater.

Lo mateix fa 'l sastre, lo forner, lo taberner... y molts cops l' amo de casa, sols que aquest per lo regular pert la corretja més aviat que 'ls altras, y á lo millor se despenja ab un desahuci, que vol dir:—Mestre, s' ha acabat, agafi 'ls trastos y busquis inglés.

Los altras solen ser més mansos, y com lo trampós per lo regular t'è bona palica, y si no diners, de bonas paraulas no n' hi faltan, contant sempre historias tristas de malalties y altras desgracias de familia d' empleos perduts y de negocis quebrats y deixant entreveure novas perspectivas de grans empresas que han de treure'l de apuros definitivament, ab tot aixó troba sempre una porta oberta, y vesteix y menja com los demés homes, sense pagar may com fan los demés.

Y encare 's troba inglés que diu per entre si mateix:

—Aquest minyó no t'è pèl de tonto. Si avuy no paga es perque no pot. Lo día que se li obri un bon camí cobrarém, perque ell, de pillo, no ho es.

* *

Completém aquest aspecte de la humana comedia ab una historia que 'm donan com á verídica. Per si no ho fos, res hi perderiam: tréguinli 'l títul de historia y dónguinli l de quènto, ja que no sempre l' escriptor ha de ser esclau de la veritat real, bastantli so's pera cumplir lo seu objecte la verosimilitut.

Y vostés mateixos jutjarán si es verosímil lo que vaig á contar.

Se tractava, com ara fa poch aquí, d' eleccions municipals en una ciutat, no s'è quina; pero que per entendre'ns designarém ab lo títul de la Ciutat de 'n Nyoca.

Hi havia un gran disgust entre 'l cos electoral, á conseqüencia de las traficas realizadas pèls que manavan, en tots los preparatius referents á la elecció. Además, la administració municipal anava com Déu volia, dibentse n cosas que esborronavan.

Los habitants de la ciutat de 'n Nyoca, convenuts de qu' era inútil pendres en serio la batalla electoral á que se 'ls convocava, per quan los que tenian la paella p' l mánech havian preparat las cosas de modo que la voluntat del cos electoral de totas maneras havia de sortir ofegada, decidiren retréure's, dihent:

—Del cel vinga 'l remey, si no vè de la terra una bona escombra que ho neteji tot.

Van efectuarse las eleccions: una parodia, una farsa... en fi, unas eleccions per l' istil de las que aquí solen ferse.

Y va haverhi regidors elegits.

* *

LO NADAL DELS QUE SE N VAN.

—¡Au, don Francisco, arreplegui
los galls millors que trobém!
Pensi que, segons las senyas,
es l' últim any que 'n menjém.

Ara comensa la part interessant de la historia
ó del quento.

Donemli, pera major amenitat, la forma de diá-
lech:

—¿Sabs Fulano? Ha sortit elegit regidor.

—¡Es possible!

—Sí, noy, tal com sona. Demá ho veurás al
diari.

—No ho entenç. S' haurá aliat ab los de l'
olla.

—No senyor, ha treballat pèl s' u compte, y als
de l' olla que tú dius encare á última hora ha ha-
gut de ferlos un favor, pues havent obtingut me-
nos vots qu' ell, s' ha prestat á que apareguessin
ab alguns més, á fi de que no fessen davant del
públich un paper massa desairat.

—Me deixas blau. Pero ¿no estava retret lo
partit en que diu que figura?

—En efecte: estava retret com tots los partits
de oposició.

—¿No estaban las mesas intervingudas pèl
govern?

—Es veritat: estaban intervingudas.

—Donchs la elecció ha sigut legal.

—Fora del favor que, com t' hi dit, ha fet als
altres, legalíssima.

—No m' explico, donchs, ab quinas forsas po-
dia contar un tipo com Fulano.

—¡Ay infelís! Ab unas forsas inmensas... in-
contrastables, dadas las actuals condicions de la
llyta. ¿Sabs ab quinas? Ab l' apoyo resolt y en-
tussiaista dels seus acreeadors.

Gran rialla del altre interlocutor.

—No te 'n riges, qu' encare que 'l fet resulta
cómich, es més trist de lo que sembla. Jo que he
presenciat la cosa, puch dirho, perque ho he vist.
Cada acreeador de Fulano era un agent electoral
de la seva candidatura; qui més quartos acredita
d' ell, ab més fe treballava y més electors li duya
á las urnas, prenent per seva la victoria.

A un d' ells, conegut mèu, home franch, com
vas á veure, li agafat per la màniga y portantlo á
un recó de colegi, li he di':—Pero ¿qué s' han
tornat boigs?—«¿Per qué?—m' ha respost.—
¿Perque treballém per Fulano?—«Naturalment:
¿qué no saben qui es?—«Massa que ho sabém;
pero ja veurá per lo que á mí toca y crech que
molts altres haurán fet lo mateix, estich ja cansat

UN TRONAT.

—¡Pelat del tot! Ja no 'm queda cap recurs per 'ná á jugar... Si ara al menos tingués capa, me la podria empenyar.

d' enviarli 'l compte, aixís es qu' hem decidit portarlo á la Casa gran, á veure al últim si cobrarém de una vegada.»

L' interlocutor, que avants reya, va exclamar:
—¡Pobra ciutat de 'n Nyoca!

Y ara fem punt final, sentant un principi d' alta immoralitat:

En aquest mon, si vols lograr lo que desitjas, una de dos: procura tenir molts diners ó tenir molts deutes.

P. DEL O.

R. I. P.

SONET.

Lo temple estava plé, no s' hi cabia,
l' altar major ¡quin goig, quin goig que feya!
farcit de flors y vert per tot se veyá
y al mitj de ciris mil, Verge María.

Las veus de la menuda escolanía,
los cants dels capelláns en sa taleya,
y oficiant lo rector, que no 's distreya,
un cel talment alló bé pareixia.

En mitj d' aquell fervor de fé cristiana,
qu' omplenava los cors de ditxa inmensa,
tambaleja un blandó... cau... s' encomana
lo foch per tot... la gent al carré 's llença,
y ¡grat sia Déu! ¡miracle que bé 's logra!
tothom se va salvar... menos la sogra.

RAMÓN COLL GORINA.

Després d' una llarga y cruel enfermetat, dimars deixá d' existir lo conegut jove D. Joseph Llausás, germá polítich de un dels fills del editor d' aquest senmanari.

Eram amichs seus, com ho eran tots los que havían tingut la sort de tractarlo una sola vegada, y sabém lo que valia com á bon fill, com á ciudadá digne y com á industrial intel·ligent y laboriós.

L' acreditat establiment de sastreria *La ciudad de New-York*, qu' ell fundá y del qual era un dels primers socis, alcansá sens dupte la fama é importancia de que avuy gosa, gracias á la experta direcció y fecunda iniciativa del senyor Llausás, qui á més de possehir coneixements excepcionals en lo seu art, contava ab bonas y numerosas relacions entre las més distingidas classes socials.

Es inútil que tractém d' aminorar lo desconsol que avuy experimenta la seva familia, perque aquestas feridas no 's curan ni 's calman; pero servéixili al menos de lenitíu la part que en lo seu sentiment prenen los verdaders amichs del inolvidable Llausás.

UNA AVENTURA... D' AMOR.

En materia d' aventuras, no hi ha ningú que no tinga alguna cosa que explicar.

Los que han viatjat per mar refereixen escenas pintorescas de desembarchs en platjas extranyas, quadros terrorífichs de temporals desfets, dramas espelusnants de naufragis y abordatjes...

Los que han corregut per terra contan las impresions rebudas al entrar en una gran població, l' animat aspecte de Longchamps, un día de carretras, l' hermosura del *Prater* una tarde de festa, lo fantástich conjunt de la perspectiva de Newski durant una gran nevada...

Y 'ls que no han viatjat per mar ni per terra, ni 'ls ha passat res ni tenen res, que contar, procuran al menos donarse importancia inventant alguna aventura que valgui la pena, á fi de no quedar convertits en uns sers ridículs d' aquells per qui tots los días son iguals y totas las horas idénticas.

Lo senyor Martí—no 'ls hi presento perque potser no 'l veurán may més y la presentació resultaria inútil,—no es d' aquests ni d' aquells. No s' ha engo'fat gayre per mar, ni s' ha arriscat molt per terra; pero en lo rengló d' aventuras, no tè necessitat d' inventar res per quedar com un home. N' hi han succehidas tantas, que segóns diu ell mateix, si no ha cassat lleóns ni ha descubert (a) isla misteriosa, no enveja per res á Julio Gérard ni al més diabólich personatge de las novelas de 'n Verne.

¿Volen coneixe 'l género é importancia de las sevas aventuras?

Pues aquí 'n vá una, referida per ell mateix, ab tots los seus péls y senyals.

—Era l' estiu—vá dirme 'l senyor Martí. 'l día que vá referirme aquesta historia,—era l' istiu y jo no tenia gran cosa que fer á Barcelona.

¿Ahónt anirás á reposar uns quants días y fugir, siquiera momentáneament, de la calor que aquí 'ns atropella?

Llavors vaig recordar que á la Espluga de Francolí hi tenia un amich instalat per tota la temporada.

Jo no hi havia estat may, ne tenia bones notícies y 'l viatge 'm venia de gust.

Pues cap á la Espluga sense més vacilacions.

Lo trajecte ja vá impresionarme agradablement.

Aquells fruyterars del Prat y l' Hospitalet; aquella interminable serie de túnels de las costas de Garraf, en que 'l tren sembla que corri per dintre d' una flauta, veient de tant en tant una mica de llum pels forats: aquelles vinyas de Roda; aquelles planuras cubertas d' avellaners... tot me vá semblar bonich y admirable, felicitantme á mí mateix per la bona idea que havia tingut al emprendre la excursió á la Espluga.

Durant tot lo viatge, no 'm vaig moure del mateix puesto en lo wagó. Reo'zat á la finestra, de cara á mar y contemplant al mateix temps la espessa fumera de la locomotora, anava admirant ab l' ánim suspés aquella maravillosa successió de quadros y paisajes. Lo fum de la máquina 'm molestava una mica, pero ¿qué importava aquell petit inconvenient, al costat de las dolsas sensacions que la bellesa del espectacle feya sentir al meu cor?

Al arribar á Picamoixons vaig canviar de tren: encare que ab molta calma, la máquina de la via de Lleyda vá fer lo seu fet, y passat no sé quant temps, vaig sentir la veu del mosso del tren que cridava de manera que ningú l podia entendre:

—¡La Espluga!

Pero com jo m' l avia enterat previament, vaig coneixe que havia arribat al terme del meu viatge y vaig apresurarme á saltar del wagó.

Pregunto per la casa ahont vivia 'l meu amich, cruso tres ó quatre carrers, tant estrets que més aviat semblavan clavaeguerons destapats, y al últim me trobo á puesto.

Es inútil relatar la sorpresa del meu amich, porque no t' cap importancia.

—Martí, tú per la Espluga!

—Ja ho veus...

—¿Y cóm dimontri? Creu que t' ho agraeixo.

—No m donguis las gracias: hi vingut... porque no sabia ahont anar.

—Bueno, bueno, no importa: la satisfacció per mí es la mateixa.

—No t' figuris que hi vingui per moltes setmanas...

—Bè, d' aixó ja 'n parlarém després. Ara lo que has de fer es reposar una mica y preparar-te per assentarte á taula.

—No 'm sembla mal. ¿A quina hora 's dina?

—A las dotze en punt. Creu que t' agradará: visch com en familia... á taula som catorze ó setze...

—¿Que també hi ha...?

—¿Noyas? Tres com tres ángels. Ja m' ho he pensat que m' ho preguntarias.—

A las dotze en punt vam assentarnos á taula sense la més petita sombra de cumpliments. Un lleuger saludo, un conato de presentació y... com si haguessim sigut coneguts de tota la vida. A fora 's fa aixís.

Jo vaig assentarme al costat del meu amich: p' l primer dia necessitava l seu apoyo y protecció. Al altre costat hi tenia una senyora d' edat, més enllá una senyoreta, davant per davant un altre, y una mica més al extrém de la taula un altre... es dir lo tercer ángel dels tres que m' havia citat lo meu amich... y qu' eran ángels verdaderament, pero ab faldas.

Comensarem á atacar l' arrós, y tot just havia enfonsat tres vegadas la forquilla al plat, observo

que la més apartada de las tres senyoretas—que 'm veyia de costat—m' estava mirant ab marcada atenció.

De moment no vaig donar importancia al fet; pero passat un rato torno á sorprendrela mirantme y somrihent ab certa malicia.

—¡Calla!—vaig pensar jo—¿qué significa aquest misteri? ¿per qué 'm mira ab tanta insistencia aquesta noya?—

Deixo passar un rato, barrejantme en la conversació per no inspirar sospitas, y de repent planto ls ulls sobre la senyoreta de las miradas...

¡També m' estava mirant! Pero ja no ab dissimulo, sino ab tota la franquesa é intenció imaginables.

Vam estarnos un moment mirantnos l' un al altre, ab los ulls fixos, com desafiantnos á veure qui 'ls baixaria primer...

Ella va ser la vensuda. Va tancarlos ab plácida languidés y al mateix temps va deixar escapar una significativa rialleta.

¡Ja no 'm cabia cap dupte! Era lo que jo havia dit desde 'l principi: aquella noya s' havia enamorat de mí. Semblava un miracle... pero ¡n fan tants de miracles las ayguas de la Espluga, segons diuen!

—Animo, Martí!—va cridar-me una veu secreta, en lo fons del cor—ánimo, que aquí se 't presenta una aventura de primera!—

Y sense consideracions de cap classe, no sapient com manifestar á la hermosa la mèva conformitat, aprofitant una ocasió en que ningú de la taula 'ns mirava, marco un petó ab los llabris y li envío, tancant los ulls, com qui diu:

—¡Jo també t' estimo!—

Lo natural desde aquell moment, era que la senyoreta 's tornés vermella y s' abstingués de mirarme; pero no va ser així: va continuar mi-

D' ACTUALITAT.

—¿Que no ho sabs, Marieta? L' home de dalt de casa ha agafat 'l marengue...

—¿Qu' es aixó?

—Aquesta malura que ara corra... la pademia que 'n diuen.

¡CENTINELLA ALERTA!

¡Apa! Plantéu vos aquí
vigilant si 'l senyor vé...
¡Veyéu jo que n' haig de fé
d' ella ni del seu cosí!

rantme ab més obstinació que may y marcant més y més las sèvas rialletas.

Aixó 'm va desconcertar.

—¿Qué 's proposa aquesta noya?—pensava jo—
¿Intentará declaráset al davant de tothom? ¿Ahónt
arribará, seguint per aquesta pendent?—

Torno á mirármela y ¡lo de sempre! també ella
'm mirava... riallera, joyosa, ab las galtonas ver-
mellas y 'ls ulls despedint foch...

Inspirat per una idea súbita, m' inclino cap al
mèu amich y li dich en veu baixa:

—Digas... ¿que porto alguna cosa extranya á la
cara, per ventura?

Lo mèu company vá inspeccionarme un mo-
ment:

—¡Uf!—vá exclamar desseguida—¡y tal si li
portas! Tens un' orella negra com una capsa de
llustre de sabatas...—

Instintivament vaig acostarm'hi 'l toballó per
aixugármela, pero en aquell mateix moment veig
que la senyoreta de las miradas alsa 'l brás,
rihent com una boja y 'm diu ab una familiaritat
encantadora:

—¡No es aquesta... es l' altra!—

¡Vetaquí per qué m' havia estat mirant! 'M veyá
una orella negra y aixó li feya gracia.

A la quènta 'l fum de la locomotora, á copia de
rossásem pèl costat de la cara que sortia de la
finestreta, m' havia deixat l' orella esquerra com
l' interior d' una xameneya... y jo no havia pres
la precaució de rentarme avants de sentarme á
taula...

Desde aquell día se 'm vá curar bastant la mèva
presumpció.

Ara, quan una senyoreta 'm mira molt, may

penso que s' haja enamorat de mí: sempre se 'm
figura qu' es que porto una orella enmascarada.

A. MARCH.

L' ESTEL DE PAPER.

(SEMI FABULETA.)

Voleyava, voleyava
alt, molt alt un blanch estel;
un tendre infant lo guiava
dantli cordill ab anhel.

Com més l' estel ne prenia
y pujava sempre més,
lo brivall llavors volia
que fins de vista 's perdés.

—¡Més cordill! en son deliri
ell cridava als seus companys;
vull que puji, y que no 's miri
sino ab pena y molts afanys!—

Y l' estel tant s' enlayrava,
que fins de vista 's perdé;
lo mateix nin que 'l guiava
allavoras ni 'l vejé.

Y content de l' obra s' va
de goig anava saltant;

—Contempleu la forsa mèva,
deya, orgullós, y cridant;

mireu be á l' altura inmensa
que món vol pot arribá,
si aixis ma sort ja comensa,
Dèu sab fins hont pujará.

Só ja fort y tinch destresa
per aná amunt sens perill...—

Mes sa gloria vejé ofesa
al trencárseli 'l cordill.

Allavors ab plor sens mida
estel y gloria perdé;

—¡Ay fill mèu, aixó es la vida,
sa mareta l' hi digué.

Quan ab la tèva esperansa
pensarás arribá' al cim,
inexpert y ab ta confiansa
rodolarás al abim.

Mira, fill mèu, ta follia,
tón orgull y 'l teu anhel
ja t' han marcit l' alegría
ab la pérdua del estel.

L' il-lusió aquest representa,
y l' ambició 'l desitj teu:
¡ay d' aquell mortal que intenta
enlayrarse fins á Dèu!

Fill mèu de la mèva vida,
no enlayris may cap estel,
puig l' ambició malehida
fins pot ferte perdre 'l cel.

J. AYNÉ RABELL.

LA GRIPPE.

O la *influenza*, ó 'l *dengue*, ó la *coqueluche*, ó
'l *trancaso*... ó lo que 'ls donga la gana, que per
aixó no renyirém.

Es una enfermetat *bárbara*. Y sinó, reparin
com ha procedit lo mateix que 'ls *bárbaros*. Ha
aparescut al nort, y d' allí, desparramantse com
un torrent, atravesant rius, saltant montanyas y
arrollant fronteras, s' ha escampat per tot Euro-
pa. Lo mateix que 'ls *bárbaros* del Nort, de que

FOCH Y ESTOPA ..

—¡Ay, Filomena, no 'm miri d' aquest modo, que m' agafa una frisansa!...
—¡Sí?... ¿ahónt, ahónt?

'ns parlan las historias y altres llibres curiosos. De totes maneres, la índole de la malaltia es bona. No té preferencias ni estableix privilegis: en la seva bandera—suposant que 'n gastí—hi déu tenir estampada aquesta divisa: *Igualtat*.

*Desde la princesa altiva
à la que pesca en ruin barca,
desde 'l banquer millonari
al pobre guarda del Parca,*

ab tothom s' atreveix y á tothom ataca ab la mateixa tranquil·litat.

Y lo bonich—dich *bonich* perque es la primera paraula que se m' ha ocorregut—lo bonich es que no fa com lo cólera, ni com la febra groga, que pican aquí y allà, escullint las víctimas com qui tría melóns: no senyors, la *grippe* no s' entén de caborias; allà ahont se fica ho arreplega tot.

Comensa pels vehíns de la botiga, segueix pels del entressuelo, puja al primer pis, ataca als del segón, infesta als del tercer, *empioca* als del quart, ajéu als del quint... y acaba per baldar hasta 'ls pals del terrat y 'ls vidres de la clara-boya.

Es alló qu' hem dit: *igualdad ante la ley*... es dir, *igualdad ante la grippe*.

A París diu que hi ha magatzém que té 3,000 dependents, y en un sol dia han agafat la *grippe* 2,999.

—¡Y 'l que queda, no l' ha agafada?

No senyors; aquest ja la tenia desde 'l dia anterior.

Un dels detalls característichs d' aqueixa malura es que no té síntomas: vé sense anunciar-se, per l' istil d' un pistoletasso per la espatlla.

Van pèl carrer, verbi gracia, s' aturan per deixar passar un cotxe, y de repent ¡pataplaf! 'ls hi venen uns tremolins... ¡Es lo *dengue*!

A un francès diu que li va venir en lo moment d' anarse á casar. Estava ja á punt de pronunciar lo irrevocable *sí*, quan ¡av qué tinch, ay qué tinch! li agafa 'l *dengue*. La cerimonia va suspendres, lo nuvi va ser portat á casa ab lo *dengue* al cos... y res, ara sembla que l' home no solzament s' ha curat del *dengue*, sinó de la mania de casarse y tot, perque diu que gran part del temps que ha passat allit l' ha invertida meditant y s' ha convensut de que hi ha *dengues* de moltes maneres... y que 'l matrimoni es un dels pitjors.

Lo que més consola en aquestas circumstancias es pensar que la *grippe* no mata.

Per xó la gent se 'n riu y espera 'l *dengue* ab la mateixa sanch freda que si esperés la primera de Nadal.

Tot es qüestió d' estarse al llit quatre dias, suar bé... y no volguer sapiguer res de lo que fa en Sagasta.

¿Saben qui son los qu' están indignats?
Los fabricants de caixas de mort.

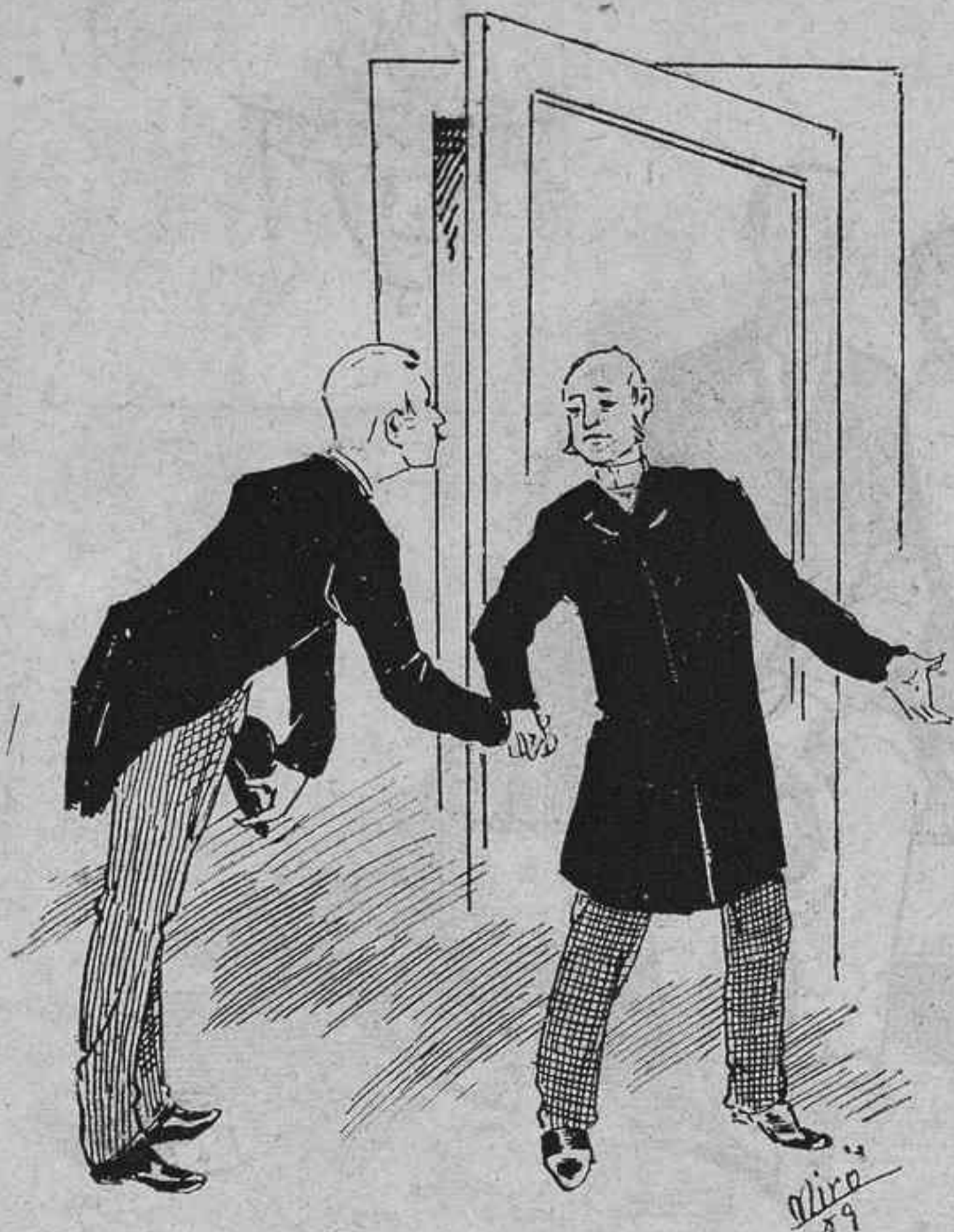
Els se pensavan atrapar un negoci rodó, atipantse de guanyar diners: havían fet gran provisió d' ataúts, havían comprat fustas y cintas, havían llogat fadríns... en fi, s' havían posat á punt de treballar en gran.

Y ara, al veure que la *grippe* no mata á ningú, diu que murmuran ab veu malancólica y planyidera:

—¡A quin temps hem arribat! Tot se falsifica, tot... ¡hasta las epidemias!

MATÍAS BONAFÉ.

DESPEDIDA.

—Ja ho sab: aquí hi t'è un amich de debó, dels verdaders: mani y disposi de tot, ¡de tot!... (Ménos de diners.)

MONEDA DE LA HISTORIA.

Depretis, l' astut ministre italiá, que durant tants anys sapigué aguantarse en lo poder, era en sa vida privada un home extremadament senzill.

La seva llarga existencia está plena de anécdotas, com la que aném á referir.

Allotjat un dia en una fonda de según ordre de Casala, s' escaygué á ocupar l' habitació immediata á la seva y separada d' ella per un trist embá un empleat cessant, que anava feya temps á la cassa de un nou destino.

Depretis tenia la mala costum de roncar de una manera desafortada, de tal manera que 'l pobre cessant privat de aclucar l' ull en tota la nit, se sortí de quici y comensá á donar cops sobre l' embá y á vomitar impropis contra 'l desconegut roncador.

Depretis, poch amich de incomodar á ningú, encengué una espelma y passá la nit llegint un llibre que hi havia sobre 'l vetllador del seu quarto, y al dia següent enviá per medi de un camarer mil excusas al seu vehí qual somni havia interromput.

—¿Pero qui es aquest cap-cigrany que ronca de aquest modo?—preguntá 'l cessant.

Depretis, president del consell de ministres,—respongué 'l criat.

Lo cessant ab un xich més se desmaya

Apenas recobrat de la sorpresa, suplicá á Depretis que li fés l' obsequi de rébrel y li demaná mil perdóns de las injurias que li havia dirigit la nit avants.

—No t'è de qué excusarvos—li respongué 'l ministre. Sé que pretenéu un empleo y aixó sols ha de donarvos un son lleuger. Contéu ab mí per

obtenirlo, may siga sino perque despertantme, m' héu donat ocasió de llegir un llibre, que no coneixia més que de nom y que m' avergonyia de no haver llegitencare: *La dama de las Camelias*.

Una frase de Frederich II de Prussia.

—No hi ha res al mon que 'm disgusti tan com tenir que adjudicar un empleo. Casi sempre n' hi ha cent que 'l pretenen, y per forsa haig de deixar 99 descontents.... y un ingrát.

En los últims temps del general Prim, ab motius més ó menos justos, deixá de reemplaçar á un capitá.

Aquest se irritá de tal modo, que fins sent en Prim ministre de la Guerra va enviarli 'ls padrins.

Prim molt tranquil, respongué als comissionats:

—Diguin al seu representat, que quan jo era capitá com ell m' hauria desafiat ab tots los generals del exercit espanyol. Que procuri ascendir depressa á capitá general, llavors vinga á trobarme, y 'ns entendrém.

HUMORADAS.

I.

Si 'm donguessis molts petóns
te 'ls capitalisaría,
pagante'ls al interés
del mil per cent cada día.

II

Com qui embolica un tall de cansalada,
vás enviarme un jorn,
dintre una carta, entre gargots y topos,
enter tot lo teu cor.
Vareig buscarlo en vá, y al acudirsem'
si l' haurian sustret,
mirantme 'l sobre plé de lletra tèva
vejí un sello no més.
Ara duptant la nit y 'l dia passo
si m' haurás enganyat,
ó si 'l teu cor que jo creguí molt ample
no arriba á pesá un gram.

III.

A un parell vaig preguntar
honor qué significava.
Ella somrihent me mirá
y ell vá arronsar las espatllas.

IV.

¿Vols saber, poeta grillat
y llimador de quartetas,
qu' es humorada, dolora
y 'l qu' es un petit poema?
Imaginat un rosari
d' aquells que portan las vellas;
cada grá es una humorada;
una dolorá, una dena;
y la suma de doloras
resulta un petit poema.
Aquí tens á Campoamor
á tret de ta inteligencia.

FOLLET

LO NOSTRE POBLE.

—¡Büfal... Büfal...! ¡Aquests indios se 'ns deuen volguer rifar! Ab lo griso que ara corra, ¡vaya un temps per 'ná á bufar!

TEATROS

PRINCIPAL.

Lo guitarrista Manjon no es una vulgaritat, ni molt menos. Es un artista que sent, qu'executa molt y ab molt brio, no sols los ayres nacionals, que tant s'acomodan á la guitarra, sino pessas clássicas de grans mestres.

Privat de la vista desde sa infancia, se fa doblement simpátich per son mérit y per sa desgracia.

Usa una guitarra d'onze cordas, tres de las quals están extesas fora del mástil: ab aquestas modula 'ls baixos, estolviantse certas violencias de digitació. Té una gran agilitat y molta fuga. En l'execució rasga, no pulsa, com ho fa 'l célebre

Tárrega, que treu de la guitarra efectes inverosímils.

Pero com no 'ns proposém comparar, consignarém que Manjon, encare que poca gent, va lograr reunir en los dos concerts que va donar al *Principal*, la flor y nata dels guitarristas barcelonins alcansant en totas las pessas del programa nutrits aplausos, que l'obligaren á tocar més de lo qu' en lo *menú* tenía consignat.

Los aplausos sigueren tan generals que 'l pobre cego devía imaginarse que 'l teatro estava ple.

Dintre de poch debutará Miss Eve Fay, qu' en las probas que va fer davant de la premsa, realisá sorts incomprendibles.

Miss Fay es una ilusionista, que crech que 'ls farà molta *ilusión*.

LICEO.

L' empresa 's porta bè. Y ho proba lo que deya diumenje á la nit un amich meu:

—En pochos teatros del mon s' haurán sentit

com aquí en l'espai de vintiquatre horas tres cantants de la talla de la Borelli, la Scalchi Loli y la Van-Zandt.

Y bè pot dirse qu' en las funcions del dissapte y en las duas del diumenje están resumits los aconteixements de la senmana.

Dissapte *Lucrecia*. Exit duptós. Cal consignar que no 's perdé la cosa per la Borelli, que coneix l'opera y la sent com ningú. La canta y la plora.

En De Marchi mostrá en cambi algunas vacilacions, degudas sens dupte á alguna falta de seguretad en lo paper de Genaro. Algú suposa que aquest tenor, ab tot y sas facultats envejables, se menja massa depressa las óperas perque puga lluhir en totas las qu' executa. Si es cert aixó, t'è 'l remey en una locució catalana: «Menjar poch y pahir bè.» Aixó es lo que importa. En lo *racconto* y en l'aria del *D. Sebastiano* va ser aplaudit. En la frasse *Matre mia* no va satisfer las esperansas que 'ls seus admiradors tenían xifradas en los aguts de aquest artista. Un altre día serà.

Respecte á la Del Bruno y en Visconti, no hi tenim res que dir.

Lo conjunt, desigual.

¿Hem de consignar que l' éxit de *Orfeo*, ha anat creixent de día en día?

Diumenje á la tarde lo públich va escoltarlo ab religiós silenci, aplaudint los passatjes més notables.

Lo mestre Goula va tenir una ovació. Vaja, que al últim sembla que l' han entés.

Y ara parlarém de la Van-Zandt. Espigadeta com un brí d'espígol, es verdaderament una cantant notable. Posseheix una véu clara, fresca, cristalina, extensa y plena de matisos. L'espectador al sentir-la 's-queda embadalit.

Lo públich del Liceo, tan aficionat á apagar las més brillants *etoiles*, va rendirse desde 'l primer moment. La Van-Zandt s' imposa.

LOS DE CADA ANY.

Dos comerciants de virám que han baixat á Barcelona; sembla que ara estén dihent que aquest negoci no dona.

Dificilment s' olvidará may tanta delicadesa, tanta exquisitat com las de aqueixa artista de cap de brot. La poética *Dinorah* troba en ella una personificació perfecta. En l'aria de la sombra está incomparable. Aquella cadencia final, que segons he sentit dir es la mateixa que va escriure Meyerbeer, es una filigrana que no t'è préu. Lo públich li fa repetir y encare sembla que 'n t'è poch .. Voldria sentir-la sempre.

Laban secundá á la famosa artista de una manera acabada, y tampoch se portá mal lo tenor Rossetti, especialment la segona nit. Lo Sr. Oliver alcansá aplausos en la cansó del segador. La Del Bruno y la Huguet vestidas de cabrers estavan molt monas... y en quant al Sr. Boldú, si per anar á cassar se posa tan encarcerat, me sembla á mí que matará pocas perdius.

Una noticia.

S' ha posat en estudi una obra de Bizet aquí no coneguda. Me refereixo á *La jolie fille de Perth* que cantarà la Srta. Carrera.

Me 'n alegro per l' opera y per l' artista.

CIRCO.

R. I. P.

Aixó vol dir que aquesta vegada se 'n ha anat al cel; pero de debó.

Ni 'l doctor Colomer li ha valgut... Ni 'l sistema homeopátich de las funcions per horas ha lograt salvarlo.

Repetim las inicials:

R. I. P.

ROMEA.

S' ha reproduhit la bonica comedia de Arnau, feya temps no representada, *En lo camp y en la ciutat*.

Una indisposició del Sr. Fontova ha interromput las representacions de *Lo Padri*.

Obra en porta: *A riure tocan, ó casaments y funerals á gran orquesta*.

Lo títul sol ja indica que 's tracta de un sainete.

TÍVOLI.

El Señor Feudal alterna ab *El anillo de hierro*, *Cadiz*, *Campanone*, y otras obras del repertori.

De modo que no haventhi novetat, entrarém al teatro del costat.

NOVEDATS.

Tampoch pot dirse que siga nou lo drama *Felipe Derblay*, que va representarse diumenje á la nit. La companyia Mario 'l feya; la companyia Tutau l' ha prés pèl 'sèu compte y no t'è motius de arrepentirse'n.

L' obra, posada ab esmero, va ser molt bèn rebuda, alcansant aplausos las Sras. Mena y Clemente y 'ls Srs. Tutau, Parreño y Capdevila.

CATALUNYA.

Dissapte 'm pensava veure l' estreno de *Frasquito*, puig aixís estava anunciat; pero un paper manuscrit enganxat sobre 'l cartell va donarme á compendre que 'l tal *D. Frasquito* havia agafat lo dengue.

Com única novetat de la senmana, senyalaré la *reprise* de la coneguda pessa *La casa de campo*, en la qual s' hi distingeix notablement la senyora Alverá.

Producció próxima á estrenarse: ¡*Olé Sevilla!* de Julián Romea.

NOU RETIRO.

Y ¡*Olé Sevilla!* s' ensaja també en aquest tea-

tro, per alló de: «Fes sempre lo que vejis fer als demés»

D. Dinero es una producció com tantas altres, reduhida á presentar dos joves tronats que tot de un plegat adquireixen una fortuna y 's burlan dels que 'ls havían desdenyats quan vivían en la miseria

Tot aixó ab acompanyament de música rumorosa y ab un espatech de can-can.

Per aquesta obra s' estrená una bonica decoració del Sr. Chía.

CALVO Y VICO.

Diumenje 's posá *Isabel la Católica*, á carrech de la companyia que dirigeix l' actor Sr. Valero. L' obra sigué rebuda ab aplauso.

CIRCO EQUESTRE.

Fora del benefici de la Sra. Alegria, molt abundant de regalos y aplausos, no hi ha hagut res més de nou.

La Sra. Alegria, naturalment, en vista dels obsequis que van ferli 'ls seus admiradors, va semblarme á mí qu' estava molt alegre.

N. N. N.

LA MISSA INTERROMPUDA.

QUADRO DE Á BORDO.

La mar estava picada,
y 'l vent més picat encar;
pro 'l capellá va dir:—*Nadal*
lo qu' es jo haig de celebrar.—

Crida al fuster, qu' es un avi
molt tranquil, y 'l reverent
li dona ordre de que clavi
l' altar, en un santiamén.

Quan va estar llest, la campana
los tres tochs va fer sentir,
y de bona ó mala gana
tots allí nos vam reunir.

Per fora, la mar grunyía
y 'l vent xisclava furiós,
y 'l capellá, apar tenía
argent-viu dintre del cos.

Las camas li tremolavan
anava enrera y envant,
y 'ls *espectadors* ballavan
á impuls del vá y vé, un can-cán.

Més que una missa, alló era
un ball de festa majó,
ó 'l *Salón de la Palmera*
quan se toca 'l cotilló;

puig las donas, assustadas
no podent sortir d' allí,
tant solteras com casadas
s' agafavan al vehí.

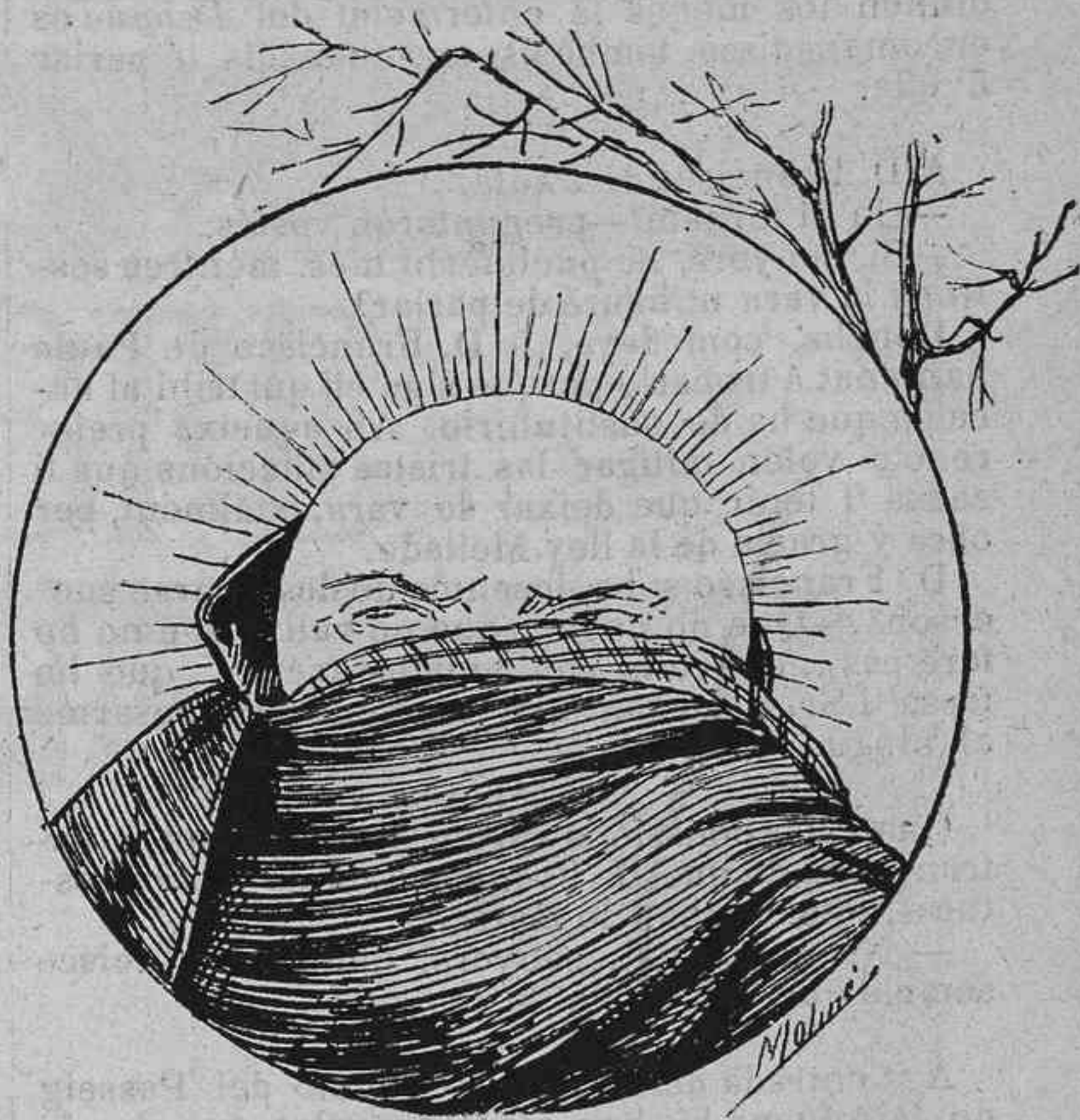
Jo, com que soch fort de mena
y 'l baláns no 'm mortifica,
vaig arreplegá una nena
qu' era d' alló més bonica.

¡Quíns ulls! (encare 'm recorda)
y quín modo de mirá,
mentres deya *Sursum corda*,
tot ballant, lo capellá.

Desde llavors, no volía
que s' acabés la *funció*;
cada baláns que venía
la nena 'm dava un petó.

Y tothom feya 'l mateix,

¡CALCULIN!

Vejin si 'l fret qu' está fent
ha de ser desesperat,
que hasta 'l sol s' ha posat capa
per no quedarse glassat.

los que tenían parellas;
aquell día hi va haver peix
hasta per sis ó set vellas.

Tants esclats se van sentir
ab los pe óns que 's van dá',
que al final lo capellá,
al girarse, ho va advertir.

—¡Qué es aixó!—exclama ab furor.—

¿Es aixó una casa... *libre*
ó l' iglesia d' un vapor?—
Y amenassant ab lo llibre,
vé un baláns irreverent,
que del altar romp los claus,
y... 'l missal y 'l reverent
se 'n van tots á can Pistraus.

F. BEDÓS.

¡Lo Denguel

Vels' hi aquí la malaltia de moda. Ningú parla de res més, ningú 's preocupa de res més sino del Dengue.

¿Fan, per exemple, un estornut?—Ay, noy, los dirá algú,—no fessas tonterías: cuydat sobre tot... aixó es el Dengue.

¿Fan un badall?—Borrango tapat la boca, que 'l Dengue corra per l' ayre, y prodria ficarse't al cos.

Sempre 'l Dengue predominant sobre totas las altres cosas.

Ja veurán, com si la cosa va seguint aixís, aviat tots acabarem per agafar una cosa pitjor que aquesta malaltia.

De moment, bè pot assegurar-se que si com diuen los metjes la enfermetat del *Dengue* es encomanadissa, també es encomanadis lo parlar d' ella.

A D. Francisco de Paula...

—¿Ja hi torném?—preguntarán vostés.

—Sí, senyors, no puch ferhi més: mentres sos-tinga la vara n' hauré de parlar.

Donchs, com deya, á D. Francisco de Paula han anat á trobarlo perque siga ell qui trihi al alcalde que ha de sustituirlo. Ab aqueixa preferència volen mitigar las tristas aficcions que li causa 'l tenir que deixar la vara, fatalment, per obra y gracia de la lley Mellado.

D. Francisco s' ha desentés de designarse sucesor... —Que no puch .. que no vull... que no ho faré pás... que tots son amichs méus... que ho fassa 'l Sr. Sagasta... que jo no vull indisposarme ab ningú... etc., etc.

Quan las comissions surten del seu despaig, extranyadas de que D. Francisco fassa tantas posturas, totas diuen lo mateix:

—¿No es veritat, senyors, que D. Francisco sembla que haja agafat lo *Dengue*?

A l' entrada del Parch, p' el cantó del Passeig de la Aduana hi han plantat quatre rengles de castanyers.

¡Lo qu' es l' ambició dels regidors!

¡Plantar castanyers ells! ¡Com si no 'n tinguesen prou ab las *castanyas* que á tot pasto 'ls hi regala 'l públich!

Diumenje va celebrar sessió l' Ajuntament per entendre en las protestas fetas durant las últimas eleccions

No hi ha que dir que totas van ser declaradas improcedents y per lo tant de tot punt inadmissibles.

Los nostres regidors, ans que tot son católics, y com á tals tenen declarada guerra á mort al *protestantisme*.

Aixís mateix van ser admesas las incapacitats dels Srs. Gassull y Rius y Tauler.

Lo primer va permetre que 'l discutissen y 'l tressen á l' aygua..

Lo segón, no: sense esperar á que li donguessen l' empenta, ell mateix va incapacitarse. Es á dir: va preferir suicidarse á que 'l matessin.

Haventlo de deixar sense cap, no va voler exposarse á que las mans barrueras dels regidors li esbullessen las patillas.

En la Diputació hi ha pendent un assumpto que crech val la pena de que 'ls senyors diputats de la provincia s' hi fixin una mica.

Un diputat, lo Sr. Olano, ha proposat la contractació de un empréstit, per empendre en gran escala la construcció de camins vehinals. Que aquests son necessaris en una bona part de la nostra provincia, ho sab tothom qui l' ha recorreguda, á caball de las espartenyas ó á bast de un matxo. Las carreteras per sí solas no resolen lo problema de la locomoció fácil, si no contan ab molts camins vehinals que hi aflueixin. Además, los pobles petits que contribueixen com los grans als gastos de la provincia, bè han de coneixer que hi ha una Diputació provincial que 's recorda d' ells.

Per altra part, la idea del Sr. Olano, que sempre 'ns seria simpática, avuy 'ns ho es ab doble motiu, al considerar la horrible crissis, que per la perda de la cullita del ví passen totas las comarcas rurals de la provincia de Barcelona.

En la construcció dels camins vehinals podrián emplearse molts brassos, mitigant aixís los pavorosos efectes de una crissis verdaderament angustiosa.

Vegi, donchs, la Diputació, de trobar la manera

AVANTS DEL SORTEIG.

¡Quin número més bonich! ¡M sembla... 'm sembla...!

DESPRÉS DEL SORTEIG.

¡Malviatje 'l número y l' ánima que l' aguanta!

DESEMBRE

J. Pellicer Montany 89

¡L' últim mes! Vindrán las neulas,
morirá 'l gall ó 'l capó,

treurá 'l nas Santa Coloma...
¡y s' ha acabat la funció!

de conciliar l' estat del seu erari, ab la realisació de una idea baix tots conceptes justa y beneficiosa.

Ab l' excusa d' establir en lo Parch un Jardí zoològich, l' ajuntament se proposa cedir per trenta anys á un particular una superfície de sis hectàreas de terreno, perque las exploti pèl seu compte.

Pero escoltin: ¿no deyan que 'l Parch y Jardíns de la Ciutadela eran propietat exclussiva dels barceloníns y que á ells sols incumbeix la seva conservació?

No 'n fassan cas. ¡Tantas cosas se diuen en aquest mon de monas y de coleccions zoológicas!

Jo, francament, reprobó qu' establint un reservat en lo Parch s' acabi per donar gust á aquellas famosas *zeñolitas* del Noticiedo.

Si l' Ajuntament no tè medis d' establir una collecció zoológica pèl seu compte, perque ell necessita tota la carn pèls seus àpats y tiberis, que no l' estableixi.

Fins ara 'ns hem passat sense. y no veig qu' en lo successiu no poguem fer lo mateix.

Ademés, que de fieras may han de faltarne á Barcelona.

¡Qué més fieras que 'ls regidors, qu' en virtut de la ley Mellado se veuen obligats á deixar la tallada!

No varem poder assistir personalment á l' expedició á Tortosa á que va invitarnos ab sa habitual galanteria 'l Sr. Porcar y Tió, duenyo de unas ayguas minerals y de un establiment balneari situat en lo barri de Remolins de aquella ciutat, al péu del castell de Sant Joan.

No obstant, sabém per amichs de la prempsa que van assistirhi, que l' instalació del establiment es notabilíssima y que las ayguas farán la pols á molts y molt famosas del extranger, com ho corrobora 'l fet de haverlas premiadas ab medalla d' or, l' Academia de Ciencias de París.

L' acte realisat diumenje, consistí en la lectura de una excelent memoria del Dr. Montserrat y Archs, plena d' erudició y escrita ab elegant estil. que sigué rebuda ab generals aplausos.

Totas las personas que assistiren á la festa sortiren encantadas de la exquisida amabilitat del Sr. Porcar y Tió y del carácter expansiu y franch dels tortosíns, los quals, sens excepció, celebran que aquella bonica ciutat conti en lo successiu ab un nou element de vida y d' riquesa.

Un signo del temps.

Ja no hi ha bitllets de la rifa de Nadal.

¿Vol dir aixó que Barcelona nedi en l' abundancia?

Jo 'm guardaré molt de afirmarho.

Lo que aixó vol dir, al mèu entendre, es que ja tothom s' ha comprat la corda ab que ha de penjar-se.

Tothom busca la sort en un temps en que casi tothom está de pega.

Inclús lo Sr. Rius y Taulet.

Lo Sr. Sol y Ortega, avants de deixar la venera de regidor, ha tingut manya per fer nombrar á un seu pròxim parent, pagador de las brigadas municipals.

Aixó es lo que tè 'l sol.

Fins quan se 'n va á la posta escalfa.

Morí fa poch á Barcelona, un comandant retirat, sense fer testament, deixant per tota fortuna un plat y un got, de quals objectes s' incautá 'l Jutjat, lo qual cridá per edictes als que 's creguessen ab dret á la citada herencia.

No haventse presentat ningú, lo Jutjat n' ha fet entrega á la Delegació de Hisenda

—No vindrán mal—dirá algún polítich.—¡Un plat y un got! Dos objectes necessaris per governar á un país.

Ab motiu de despedirse de la vida de solter, lo metje del regiment de Almansa, Sr. Ristol, obsequiá als seus íntims amichs ab un excelent sopar que 's doná en l' *Hotel Continental*, á càrrech del Sr. Soler.

Lo Sr. Soler acreditá una vegada més sa pericia culinaria.

S ha publicat lo primer quadern de *El libro del honor*. Apuntes pera la historia de la Exposició Universal.

Está molt bè que l' honor no 's quedi endarrera y tinga 'l seu llibre corresponent.

Pero escoltin ¿no sería millor qu' en lloch del *Llibre del honor*, se publiqués lo *Llibre dels quartos* que van gastarse?

A Madrit s' ha posat l' ópera de Mozart *Don Giovanni* y no ha agradat.

Lo públich madrileny s' empenya en assegurar que aquesta ópera ha passat de moda.

Ja veurán com lo dia menos pensat allá á Madrit passen de moda 'ls quadros de Velazquez y Murillo.

«Por fin parió mi abuela» que diuen los castelláns.

Y l' *abuela* ha parit un càrrech nou de 16,000 ralets creat expressament per adjudicarse al senyor Pirozzini, famós secretari del monument á Colón y no menos célebre secretari de la Exposició universal.

S' ha acabat lo monument, s' ha acabat la Exposició; pero no s' ha acabat encare 'l Sr. Pirozzini.

Per aquest motiu ha hagut de crearse un empleo exprés y s' ha optat perque aquest empleo siga 'l de *inspector dels edificis del Parch*.

¡Inspector dels edificis del Parch!

¿Y 'l cos facultatiu del Ajuntament, volen dir que no serviria per inspeccionar aqueixos edificis?

Mirin que si aném seguint aixís, al millor dia 's creará un inspector de las magnolias, un altre inspector de las mimosas, y has'a si massa m' apuran un inspector de las clavellinas!

Tot aixó, si no costés 16,000 rals al any, sería altament cómic.

Ademés, si hi ha necessitat de una plassa de inspector de edificis del Parch que jo no la se veure ¿per qué no s' ha de treure per oposició ó al menos per concurs triant per desempenyarla á la persona més entesa?

Precisament lo Sr. Pirozzini, avants de ser secretari de tantas cosas, tenia, segons noticias, la casa propia plena de goteras, lo qual no dona una idea massa favorable de la seva pericia en materia d' edificis.

Més clar: si en lloch de nombrar al Sr. Piroz-

(Continua á la página 816.)

¡JA HA SORTIT, JA HA SORTIT!

ALMANACH

DE

LA CAMPANA

PERA

1890

PREU

DOS RALETS

Numerosos y escullits traballs en prosa y vers.

Preciosos dibuixos deguts á reputats artistes.

Magníficas láminas cromolitografiadas.

Se ven á casa del Editor, Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerías, kioscos y corresponsals de la casa.

UNA PROPORCIÓ.

Ulls de foch, boca de mel,
barbeta de serafi...
¡Aquestos días d' hivern,
convè una xicota així!

zini inspector dels edificis del Parch, lo nombres-
sin inspector de las gasseosas que 's beuhen los
regidors, lo qu' es jo no hi tindria res que dir.
Cada hú del seu ofici.

L' aplaudit pintor Sr. Marqués, ha alcansat en
la Exposició de Londres, diploma de merit extra-
ordinari, qu' es la més alta distinció que s' ha
concedit, per sos quadros: Sant Francisco y dos
paissatjes de Holanda.

Del mateix artista hi havia aquests días un gran
mirall exposat en los aparadors de ca 'n Llibre,
que cridava l' atenció dels transeunts per la ma-
nera original y elegantissima ab que estava de-
corat.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO

1. XARADA 1.ª—A-me-ri-ca-na.
2. Id. 2.ª—Ca-vi-la.
3. SINONIMIA.—Copa.
4. ANAGRAMA.—Palco Copla.
5. GEROGLÍFICH.—Per peresa los peresosos.

XARADA-TERCETO.

MÚSICA DE LA ZARZUELA «DE MADRID Á PARÍS».

PACA. A mí me diuhen la Paca.
AGNÉS. A mí me diuhen Agnés.
CONSUELO. A mí me diuhen Consuelo.
LAS TRES. Servím á una casa
juntas totas tres.
De gracia no 'ns en falta,
bèn net que sí;
minyonas y cambreras
que fem patí.

PACA. Jo soch la que planxo y cuso.

AGNÉS. Lo que faig jo es sols cuynar.
CONSUELO. Y jo la que á la quitxalla
los porto á la nona
y 'ls hi dono mam.

LAS TRES. De gracia no 'ns en falta
bèn net que sí;
minyonas y cambreras
que fem patí.
No sab vosté,
no sab vosté
lo que la sabém llarga
quan ens convé.

Ah!
Quan á casa la senyora
hu alguna cosa
surt al carré,
lo senyoret desseguida
ahont som nosaltres
á veurens vè.

Y unas llissóns ens dos-terça
que devegadas
dissimulém;
pero li seguím la broma
mentres ens dongui
lo que volém.

Ay qu' están divertidas totas
las criadetas
quan troban un senyor que 'ls tira
forsa amoretas;
perque aixís si alguna cosa
fan malament,
ell las total y no passen
may cap torment.

De gracia no 'ns en falta
bèn net que sí;
minyonas y cambreras
que fem patí.

J. STARAMSA.

XARADA-DIRECCIÓ.

Doña Total Hu-dos-tres.
Plassa Dos-quarta.
Hu-dos-quatre.

A. AST.

ANAGRAMA.

M' envia donya Total
per si volen fè 'l favor
de donarme un ó dos claus
per clavá á la tot del hort.

MAGINET PETIT.

MUDANSA.

—Estich molt tot. —Oh, ja ho tot.

—Y mol gras. —Tot ja ho sabía.

—Y tot soldat. —¿Tú, xicot?

—Y fins ja tinch companyía.

L. LÓPEZ Y LÓPEZ.

TRENCA-CLOSCAS.

LA ESPASA DE LLEYDA.

Combinar aquestas lletras de modo que diguin lo nom
de un drama castellá.

J. ARTÉS CODINA.

GEROGLÍFICH.

×
M
A A
EEEEEEEEEE
E E
M I I X

J. ALAMALIV.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.